

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
sekmadienio rytinė sesija, 2008 m. balandžio 6 d.

Pasimokę iš praeities ženklime pirmyn

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Kartu mes eisime pirmyn vykdydami Jo darbą.

Manau tai buvo nuostabi sesija. Žinios buvo įkvepiančios; muzika buvo nuostabi, liudijimai nuoširdūs. Manau nė vienas dalyvavęs šioje sesijoje jos neužmirš, nes mes jautėme Dvasią.

Brangūs mano broliai ir seserys, truputį daugiau nei prieš keturiasdešimt ketverius metus, 1963 metų spalį, stovėjau prie Tabernakulio sakyklos, po to, kai mane ką tik palaikė kaip Dvylikos Apaštalų Kvorumo narį. Ta proga paminėjau nedidelį užrašą, kurį mačiau ant kitos sakyklos. Ten buvo parašyta: „Stovintis prie šitos sakyklos tebūna nuolankus.“ Užtikrinu jus, kad tada buvau nusižeminęs dėl savo pašaukimo būti vienu iš Dvylikos. Tačiau, šiandien stovėdamas prie *šitos* sakyklos, kreipiuosi į jus iš pačių nuolankumo gelmių. Labai aiškiai jaučiu, kad priklausau nuo Viešpaties. Dalindamasis su jumis savo širdies jausmais, nuolankiai prašau Dvasios vadovavimo.

Vos prieš du mėnesius atsisveikinome su savo brangiu draugu ir vadovu Gordonu B. Hinkliu, Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios penkioliktuoju prezidentu, visų mylimu ir nepakartojamu tiesos ambasadoriumi visam pasauliui. Mums jo trūksta. Daugiau nei 53000 vyrų, moterų ir vaikų atėjo į nuostabią „Pranašų salę“ šitame pastate paskutinį kartą atiduoti savo pagarbą šiam Viešpaties milžinui, kuris dabar yra istorijos dalis.

Prezidentui Hinkliui mirus, iširo Pirmoji prezidentūra. Prezidentas Airingas ir aš, tarnavę prezidento Hinklio patarėjais, sugrįžome į savo vietas Dvylikos Apaštalų Kvorume, ir tas kvorumas tapo Bažnyčios pirmininkaujančiąja valdžia.

2008 m. vasario 2 d. šeštadienį šiame didingame Konferencijų centre, pastate, kuris visada stovės kaip prezidento Hinklio įžvalgos ir vizijos monumentas, įvyko jo laidotuvių ceremonija. Jos metu nuostabiai ir meiliai buvo pagerbtas šis Dievo vyras.

Kitą dieną visi keturiolika apaštalų, gyvenančių žemėje, susirinko Solt Leik Sičio šventyklos aukštutiniame kambaryje. Mūsų susirinkimas vyko pasninko ir maldos dvasioje. To iškilmingo ir švento susirinkimo metu buvo iš naujo sudaryta Bažnyčios prezidentūra pagal gerai žinomą tvarką, pagal modelį, kurį paskyrė pats Viešpats.

Bažnyčios nariai vakar visame pasaulyje dalyvavo iškilmingame susirinkime. Jūs palaikymo balsavimo metu pakėlėte rankas patvirtindami tai, kas buvo atlikta susirinkime šventykloje, apie kurį ką tik kalbėjau. Kai jūsų rankos buvo pakeltos į dangų, tai palietė mano širdį. Pajutau jūsų meilę ir palaikymą, o taip pat ir jūsų pasišventimą Viešpačiui.

Mano broliai ir seserys, neabejodamas žinau, kad Dievas gyvena. Liudiju jums, kad tai yra Jo darbas. Taip pat liudiju, kad mūsų Gelbėtojas Jėzus Kristus vadovauja šitai Bažnyčiai, kuri vadinasi Jo vardu. Žinau, kad šitame gyvenime maloniausia yra pajusti Jo raginimus, kai Jis mus veda toliau

vykdyti Jo darbą. Jaučiau kaip tie raginimai, man būnant jaunu vyskupu, vedė mane į namus, kuriuose buvo dvasinis, o gal būt ir materialinis nepriteklius. Jaučiau juos vėl, būdamas misijos prezidentu Toronte, Kanadoje, kai dirbau su nuostabiais misionieriais, kurie buvo gyvi liudytojai ir patikinimas pasauliui, kad šitas darbas yra dieviškas ir kad mums vadovauja pranašas. Jaučiau juos tarnaudamas Dvylikoje bei Pirmojoje prezidentūroje, o dabar ir būdamas Bažnyčios prezidentu. Liudiju, kad kiekvienas iš mūsų gali jausti Viešpaties įkvėpimą, jei gyvensime vertai ir stengsimės tarnauti Jam.

Gerai žinau, kas buvo tie penkiolika vyrų iki manęs tarnavę Bažnyčios prezidentais. Daug iš jų pažinojau asmeniškai. Man buvo palaima ir privilegija trims iš jų tarnauti patarėju. Esu dėkingas už išliekantį paveldą, kurį paliko kiekvienas iš šių penkiolikos vyrų. Tikrai žinau, nes esu kaip ir jie įsitikinęs, kad Dievas vadovauja Savo pranašui. Nuoširdžiausiai meldžiu, kad galėčiau toliau būti vertas instrumentas Jo rankose tęsti šį didį darbą bei vykdyti milžiniškas pareigas, užgriuvusias kartu su Prezidento pareigybe.

Dėkoju Viešpačiui už nuostabius patarėjus. Prezidentas Henris B. Airingas ir prezidentas Dyteris F. Uchdorfas – tai didžiųjų sugebėjimų ir aiškaus supratimo vyrai. Jie, tikraja žodžio prasme, yra patarėjai. Vertinu jų nuomonę. Tikiu, kad toms pareigoms, kurias jie dabar užima, juos paruošė Viešpats. Myliu Dvylikos Apaštalų Kvorumo narius ir branginu savo ryšius su jais. Jie taip pat yra pasišventę Viešpaties darbui ir paskyrę savo gyvenimą Jo tarnystei. Nekantrauju tarnauti kartu su vyresniuoju Kristofersonu, kuris buvo pašauktas į tą Kvorumą ir kurį jūs palaikėte. Jis taip pat buvo paruoštas toms pareigoms, į kurias buvo pašauktas. Taip pat džiugu buvo tarnauti kartu su Septyniasdešimties kvorumų nariais ir Pirmininkaujančiąja vyskupija. Vakar buvo pašaukti ir palaikyti nauji Septyniasdešimties nariai, ir aš nekantrauju kartu su jais tarnauti Mokytojui.

Tarp visuotinių įgaliotinių vyrauja nuostabi vienybės dvasia. Viešpats pasakė: „Jei nesate viena, jūs – ne mano.“¹ Mes ir toliau būsime vieno tikslo, būtent tęsdami Viešpaties darbą.

Noriu padėkoti savo Dangiškajam Tėvui už Jo nesuskaičiuojamas palaimas man. Galiu pasakyti, kaip ir senovės Nefis, kad esu gimęs iš gerų gimdytojų, kurių tėvus ir senelius iš Švedijos, Škotijos ir Anglijos žemių surinko pasišventę misionieriai. Kai tie misionieriai nuolankiai liudijo, mano protėvių širdys ir dvasios buvo paliestos. Prisidėję prie Bažnyčios tie kilnūs vyrai, moterys ir vaikai keliavo į Didįjį druskingojo ežero slėnį. Pakeliui jie patyrė daug išbandymų ir širdgėlos.

1848 m. pavasarį mano proproproseneliai Čarlzas Stiuartas Mileris ir Mari Makgovan Miler, kurie prisijungė prie Bažnyčios savo gimtojoje Škotijoje, paliko savo namus Ruterglene, Škotijoje, ir kartu su grupele šventųjų keliavo į Sent Luisą, Misūrio valst., ir atvyko tenai 1849 metais. Vienas iš vienuolikos jų vaikų buvo mano prosenelė vardu Margaret.

Jų šeimai dar būnant Sent Luise ir stengiantis užsidirbti pakankamai pinigų, kad galėtų užbaigti kelionę į Solt Leiko slėnį, tą kraštą nusiaubė choleros epidemija, savo kelyje sėdama mirtį ir širdgėlą. Milerių šeimai buvo sudotas stiprus smūgis. Per porą savaičių mirė keturi šeimos nariai. Pirmasis 1849 m. birželio 22 d. mirė aštuoniolikmetis Viljamas. Po penkių dienų mirė mano proproprosenelė ir tos šeimos motina Meri Makgovan Miler. Tada po dviejų dienų pasitraukė penkiolikmetis Arčibaldas, o praėjus penkioms dienoms po jo mirties, mirė mano proproprosenelis, tos šeimos tėvas Čarlzas Stiuartas Mileris. Išgyvenę vaikai liko našlaičiais, įskaitant mano prosenelę Margaret, kuriai tuo metu buvo 13 metų.

Dėl tiek daug mirčių tame krašte nebuvo karstų, kad ir kiek jie kainuotų, kuriuose galima būtų palaidoti mirusius šeimos narius. Vyresni išgyvenę berniukai išrinko šeimai priklausančių jaučių gardus, kad galėtų pagaminti karstus mirusiems šeimos nariams.

Nedaug parašyta apie tą širdgėlą ir sunkumus, kuriuos patyrė likusieji devyni Milerių vaikai toliau dirbdami ir taupydami tai kelionei, kurios jų gimdytojai ir broliai taip ir neužbaigė. Žinome, kad jie iškeliavo iš Sent Luiso 1850 m. pavasarį su keturiais jaučiais ir vienu vežimu ir galiausiai tais metais atvyko į Solt Leiko slėnį.

Kiti mano protėviai patyrė panašius sunkumus. Vis dėlto, per visa tai jų liudijimai išliko nepajudinami ir tvirti. Iš jų visų paveldėjau visiško pasišventimo Viešpaties Jėzaus Kristaus evangelijai palikimą. Tų ištikimų sielų dėka šiandien stoviu priešais jus.

Dėkoju savo Tėvui Danguje už mielą bendražygę Frencis. Šį spalį mes su ja švėsime nuostabios santuokos 60-metį. Nors mano tarnavimas Bažnyčioje prasidėjo jaunystėje, ji nė karto nesiskundė, kai aš išeidavau iš namų dalyvauti susirinkimuose arba vykdyti kokį pavedimą. Daugelį metų mano pavedimai tarnaujant Dvylikos nariu dažnai nutolindavo mane nuo Solt Leik Sičio, kartais ištisoms penkioms savaitėms, paliekant ją mūsų namuose vieną rūpintis mūsų mažais vaikais. Nuo pat pradžios, kai būdamas 22 metų buvau pašauktas vyskupu, retai kada pasitaikydavo prabanga kartu sėdėti Bažnyčios pamaldų metu. Negaliu įsivaizduoti labiau atsidavusios, mylinčios ir supratingos bendražygės.

Dėkoju Dangiškajam Tėvui už mūsų tris vaikus ir jų sutuoktinius, už nuostabius aštuonis vaikaičius ir keturis gražius provaikaičius.

Man sunku atrasti žodžius, kuriais galėčiau perteikti jums, mano broliai ir seserys, savo širdingą padėką už jūsų gyvenimus, už jūsų gerus darbus ir jūsų išsakomus liudijimus. Jūs noriai tarnaujate vienas kitam. Esate pasišventę Jėzaus Kristaus evangelijai.

Daugiau nei per 44 metus, būdamas visuotiniu įgaliotiniu, turėjau galimybę keliauti po visą pasaulį. Vienas iš maloniausių dalykų buvo susitikti su jumis, nariai, kur bebūtumėt ir jausti jūsų dvasią bei meilę. Nekantraudamas laikiu dar daugiau tokių galimybių.

Keliaudami gyvenimo keliu patiriame netekčių. Kai kurie nesilaiko kelio ženklų, rodančių kelią į amžinąjį gyvenimą, ir aptinka, kad aplinkkelis neišvengiamai veda į aklavietę. Abejingumas, nerūpestingumas, savanaudiškumas ir nuodėmė – visa tai susirenka savo brangią duoklę žmonių gyvenimais.

Visi gali pasikeisti į gera. Metų metus kvietėme sugrįžti mažiau aktyvius narius, įsižeidusius, patyrusius krizę, nusižengusius. „Sugrįžkite ir puotaukite prie Viešpaties stalo bei vėl ragaukite saldaus ir pasotinančio bendrystės su šventaisiais vaisiais.“²

Kiekvieno žmogaus asmeninėje sąžinėje šventovėje yra ta dvasia, tas pasiryžimas nusimesti senąjį asmenį ir sėkmingai pasiekti savo tikrą potencialą. Toje dvasioje mes vėl nuoširdžiai kviečiame: sugrįžkite. Mes su tyra Kristaus meile tiesiame jums ranką ir reiškiamo savo troškimą padėti jums ir šiltai priimti jus į pilną bendrystę. Tiems, kurių dvasios sužeistos, arba tiems, kuriems yra sunku, kurie bijo, sakome: leiskite mums jus pakelti ir padrasinti bei išsklaidyti jūsų baimes. Asmeniškai priimkite Viešpaties kvietimą: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti;

aš jus atgaivinsiu! Imkite ant savo pečių mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą. Mano jungas švelnus, mano našta lengva.“³

Apie Gelbėtoją buvo pasakyta, kad jis „vaikščiojo darydamas gera... nes Dievas buvo su juo“⁴. Sekime tuo tobulu pavyzdžiu. Šitoje, kartais rizikingoje, kelionėje per mirtingąjį gyvenimą taip pat sekime tuo apaštalo Pauliaus duotu patarimu, kuris padės mums saugiai išlikti kelyje: „Mąstykite apie tai, kas teisinga, garbinga, teisu, tyra, mylėtina, giriama, – apie visa, kas dorybinga ir šlovinga.“⁵

Noriu paskatinti Bažnyčios narius, kur jie bebūtų, visur visiems žmonėms rodyti gerumą ir pagarbą. Pasaulis, kuriame gyvename pilnas įvairovės. Mes galime ir turime rodyti pagarbą tiems, kurių įsitikinimai skiriasi nuo mūsų.

Rodykime gerumą bei meilę ir savo šeimose. Mūsų namai turi būti daugiau nei šventovės; jie taip pat turi būti vieta, kur galėtų gyventi Dievo Dvasia, prie kurių durų nurimsta audros, kur karaliauja meilė ir gyvena ramybė.

Pasaulyje kartais gali būti baisu gyventi. Atrodo, kad visuomenės moralinės vertybės nyksta bauginančiu greičiu. Nei vienas, ar jis būtų jaunas, ar pagyvenęs, ar vidutinio amžiaus, be išimties nėra apsaugotas nuo tų dalykų, kurie gali mus parblokšti ir sunaikinti. Ypač jaunimas, mūsų brangus jaunimas, susiduria su gundymais, kuriuos sunkiai galime įsivaizduoti. Priešininkas ir jo pulkai berods be poilsio darbuojasi siekdami mūsų žlugimo.

Mano broliai ir seserys, mes kariaujame su nuodėme, tačiau neturime nusiminti. Tai karas, kurį galime laimėti ir laimėsime. Mūsų Tėvas Danguje davė mums įrankius, kurių reikia, kad tai padarytume. Jis vadovauja. Mums nėra ko bijoti. Jis yra šviesos Dievas. Jis yra vilties Dievas. Liudiju, kad Jis myli kiekvieną iš mūsų.

Mirtingasis gyvenimas – tai bandomasis laikotarpis, laikas įrodyti, kad esame verti sugrįžti savo Dangiškojo Tėvo akivaizdon. Tam, kad būtume išbandyti, kartais susiduriame su iššūkiiais ir sunkumais. Kartais atrodo, kad tunelio gale nėra jokios prošvaistės, jokios aušros, kuri pralaužtų nakties tamsą. Jaučiamės apsupti sudužusių širdžių skausmo, sudužusių svajonių nevilties. Mes kartu ištariame biblinį klausimą: „Ar nėra balzamo Gileade?“⁶ Esame linkę į savo nesėkmes žiūrėti per iškreiptą pesimizmo prizmę. Jaučiamės apleisti, prislėgti, vieniši. Jei pastebite atsidūrę tokioje padėtyje, meldžiu jūsų, su tikėjimu atsigręžkite į savo Dangiškąjį Tėvą. Jis jus pakylės ir ves. Jis ne visada pakels nuo jūsų suspaudimus, tačiau Jis jus paguos ir meiliai ves per bet kokią jūsų patiriamą audrą.

Iš visos širdies ir sielos keliu šiandien savo balsą, liudydamas kaip ypatingas liudytojas ir skelbiu, kad Dievas gyvena. Jėzus yra Jo Sūnus, Tėvo Viengimis kūne. Jis mūsų Išpirkėjas; Jis mūsų Tarpininkas pas Tėvą. Jis myli mus ta meile, kurios negalime pilnai suvokti, ir dėl to, kad myli mus, Jis atidavė Savo gyvybę už mus. Esu dėkingas Jam labiau, nei galiu išreikšti.

Meldžiu Jo palaiminimų jums, mano mylimi broliai ir seserys, jūsų namuose, darbuose, tarnystėje vienas kitam ir pačiam Viešpačiui. Kartu mes eisime pirmyn vykdydami Jo darbą.

Pasižadu savo gyvenimą, stiprybę, visa ką galiu pasiūlyti, skirti tarnavimui Jam ir Bažnyčios reikalų valdymui pagal Jo valią ir Jo įkvėpimą. Tai darau šventuoju Jo, būtent Viešpaties Jėzaus Kristaus, vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Doktrina ir Sandoros 38:27.
2. First Presidency statement, in *Ensign*, March 1986, p. 88.
3. Mato 11:28–30
4. Apaštalų darbų 10:38.
5. Filipiečiams 4:8.
6. Jeremijo 8:22.